

Overgangen fra ungdom til voksen kan være vanskelig og vil ofte være spesielt utfordrende for personer med utviklingshemming. De har gjerne behov for bistand på mange områder og et livslangt avhengighetsforhold til omgivelsene kan komplisere utvikling av egen identitet. I denne utgaven av Rapport har vi en artikkel om evalueringen av et habiliteringstilbud innen spesialisthelsetjenesten rettet mot unge voksne med lett grad av utviklingshemming. Her kommer det fram at gode habiliteringsprosesser som skal støtte utvikling av selvstendighet kan være kompleks og utfordrende. Selvstendighet kan forstås både i betydningen selvhjulpenhet og som selvstendig individ der utvikling av selvbestemmelse er sentralt. Den viser at det fremdeles er ferdighetene, gjerne huslige ferdigheter, som blir prioritert i en slik prosess. Ungdommens mulighet til å kunne påvirke habiliteringstilbudet, og med det få erfaring i å bestemme selv, er vanskeligere å få til.

Funn fra intervjuene med koordinatorene i kommunen viser at mange unge utviklingshemmede ikke identifiserer seg med gruppen utviklingshemmede og ikke vil ta i mot tilbud som er særlig tilrettelagt for denne gruppen. Kommunene har med det en utfordring knyttet til å utvikle tilbud som gir mulighet for deltagelse og reelle valg. Og her er vi, slik jeg ser det, ved kjernen; innen en institusjonell sammenheng, som i stor grad kategoriserer mennesker som tilhørende en eller annen gruppe, er det vanskelig å utvikle tilbud som gir grobunn for utvikling av selvbestemmelse og bidrar til at den enkelte kan være aktør i eget liv. En prosess som i neste omgang har stor betydning for utviklingen av en identitet som selvstendig voksen, i betydningen: hovedperson i eget liv.

Et av svarene på utfordringen er nok mangfold, mindre fasttømret opplegg og mer rom for fleksibilitet både i kommunale tilbud og de habiliteringstilbudene som spesialisthelsetjenesten tilbyr. ●●●

Sølvi

